

MARIA MITROFAN

secretar al Comitetului județean de
partid — Hunedoara

Istoria românilor este istoria unei popor statornic, plămădit unitar în vatra vechii Dacii, care și-a urmat făgașul propriu de acțiune și manifestare, de cultură materială și spirituală, a zămislit valori de mare originalitate și profundă trăinicie, intrate în patrimoniul culturii universale.

Numeroase vestigii arheologice și mărturii scrise ale antichității demonstrează neîntreruptă continuitate de viață, de civilizație și cultură, de comunitate etnico-lingvistică, ale căror începuturi se confundă cu însuși procesul de antropogeneză. Civilizația tracogeto-dacă, dezvoltându-se în forme specifice și cu trăsături unitare pe această străveche vatră de viață și cultură s-a impus tot mai mult în schimbul de valori materiale și spirituale ale antichității. „Cei mai viteji și mai drepți dintre traci“, cum îi numea Herodot pe geto-daci, au cunoscut o maximă afirmare politică, economică și culturală în secolele I î.e.n. — I e.n.

Unificarea politică, săvârșită de Burebista, pe care contemporanii săi îl numeau „cel dintii și cel mai mare dintre regii din Tracia și stăpînitor al tuturor ținuturilor de dincolo și de dincoace de Dunăre“, a fost însoțită de o întărire considerabil a puterii statului dac. Marea personalitate a lui Burebista se conturează pe fundalul vastei și multilateralei unități de pe toate teritoriile locuite de daci, de pe pantele de nord ale munților Haemus pînă în Carpații Păduroși, de la Dunărea de Mijloc pînă la Tyras, cu revărsări etno-culturale dacice și dincolo de aceste limite.

Organizator desăvîrșit pentru timpul său, militar și diplomat, Burebista a reușit să ridice Dacia pe o treaptă de dezvoltare superioară, să o impună ca principală forță politică și militară a timpului în zona central—sud-estică a Europei. Marea operă realizată de Burebista va fi „ridicată — subliniază tovarășul Nicolae Ceaușescu — la un grad foarte înalt în timpul lui Decebal — eroul legendar, intrat în conștiința poporului nostru ca simbol al neînfricării și spiritului de jertfă în apărarea libertății și independenței“.

În vremea sa, și încă înainte, în Munții Orăștiei, dacii ridicaseră unul dintre cele mai mari și mai complexe sisteme de fortificații, pe care îl cunoaște antichitatea. Drumurile care duceau spre Sarmizegetusa — vechea capitală a dacilor — erau străjuite de cetăți cu puternice garnizoane militare, încît, pentru a pătrunde în cetatea de scaun era nevoie să fie cucerite toate cetățile și turnurile care o apărau.

Ca urmare a politicii de expansiune dusă de împărații de la Roma, între statul dac și imperiul roman au apărut conflicte, au

izbucnit războaie. După cucerirea Daciei de către romani, pe baza impletirii strînse a celor două civilizații ce au conviețuit vreme îndelungată, viața economică, socială și culturală din aceste ținuturi a cunoscut un nou și puternic progres. Moștenitor al marilor virtuți și tradiții ale glorioșilor săi înaintași, poporul român avea să împlinească, într-o existență de peste două milenii, un eroic, zbuțumiat și măreț destin istoric dezvoltîndu-se continuu și afirmîndu-se cu putere în rîndul popoarelor și națiunilor lumii.

În decursul acestor crîncene înclăștări armate, s-a manifestat cu putere voința fermă a poporului dac de a-și păstra neatîrnarea și integritatea teritorială, de a ține piept celei mai puternice forțe militare pe care a cunoscut-o antichitatea.

Intrarea Imperiului roman în perioada declinului său politic și militar — ca urmare a puternicelor contradicții interne și a loviturilor date de popoarele ce se ridicau la luptă pentru eliberarea de sub dominația acestuia — a făcut ca legiunile romane să părăsească Dacia. În aceste împrejurări, poporul român a rămas să facă față singur, prin propriile-i forțe, valurilor migratoare ce aveau să treacă peste teritoriile sale. Aceste revărsări nu au putut clinti din vatra vechii Dacii poporul român care se dezvoltă aici de peste două milenii.

Odată cu încheierea epocii migrațiilor, locuitorii țării au trecut la organizarea administrativă superioară, pe baza noilor relații de producție feudale, a vieții economice, politice și sociale, au început să se organizeze în diferite formațiuni statale ai căror conducători, Gelu, Glad și Menumorut, au dus lupte grele pentru apărarea și consolidarea entității politice distincte. Centralizarea acestor formațiuni în state feudale puternice a asigurat atât dezvoltarea continuă a forțelor de producție cît și conservarea ființei poporului, apărarea autonomiei țărilor române în fața marilor imperii ale vremii. În slujba acelorași idealuri a fost pusă lupta marilor conducători de țară și de oști ca Mircea cel Bătrîn, Iancu de Hunedoara, Ștefan cel Mare, Mihai Viteazul și mulți alți vajnici apărători ai gliei strămoșești.

Unirea din 1859, cucerirea independenței la 1877 și făurirea, în 1918, a statului național unitar român, au deschis noi etape în viața economică, socială și culturală a țării. Misiunea istorică de a elibera pe deplin poporul nostru de asuprire și exploatare a revenit clasei muncitoare, forța cea mai înaintată a societății românești, condusă de Partidul Comunist.

În noile condiții istorice, Partidul Comunist Român a organizat și a condus masele muncitoare în lupta pentru dreptate și libertăți democratice, împotriva pericolului fascist, pentru independența și suveranitatea țării, pentru așezarea României pe temelii de granit a socialismului. În cele peste trei decenii care au trecut de la eliberarea țării, poporul nostru a parcurs mai multe etape ale dezvoltării sale istorice. A fost instaurată puterea revoluționar-democratică a muncitorimii și țărănimii și înlăturate clasele exploatare; a triumfat revoluția socialistă, s-a trecut la construirea cu succes

a orînduirii socialiste; în prezent ne aflăm în fața realizării unor sarcini deosebit de importante pentru asigurarea viitorului comunist al României.

Sărbătorirea împlinirii a 2050 de ani de la crearea primului stat dac centralizat și independent are loc în condițiile în care prețutindenii, pe meleagurile hunedorene, în marile combinate și uzine, în minele de cărbune și minereuri, pe schelele șantierelor, pe ogoare, clocotul muncii noastre fierbinți, responsabile, comuniste, transpune în viață hotărârile istorice ale celui de al XII-lea Congres al Partidului Comunist Român, spre edificarea socialismului multilateral pe pământul României.

Ne prezentăm în fața acestei aniversări cu un bilanț încurajator.

În anul 1980 județul Hunedoara a realizat un volum de producție industrială de 29 miliarde lei, ceea ce îl situează între primele 9 județe ale țării. Industria hunedoreană ocupă locul întâi pe țară la producția de minereu de fier și huilă cocsificabilă, locul doi la producția de energie electrică, cocs metalurgic, fontă, oțel, laminate, cărbune, fibre și fire artificiale, locul trei la minereuri, strunguri și țesături de mătase, locuri fruntașe la multe alte produse.

Volumul producției industriale a crescut în perioada 1976—1980 cu 33%, într-un ritm mediu anual de 5,9%, astfel încât valoarea creșterii este de 8 miliarde lei. Este demn de subliniat că în acest cincinal, pe lângă ramurile tradiționale ale economiei județului o însemnată dezvoltare a cunoscut industria ușoară prin construirea a două fabrici de tricotaje, la Hunedoara și Petroșani, a unei fabrici de confecții la Vulcan și a unei fabrici de încălțăminte la Hunedoara.

În acest an, 1980, urmează să intre în funcțiune importante obiective economice: furnalele III și IV de la Întreprinderea Victoria Călan, grupul VI de 210 MW de la I.E.C. Mintia, Țesătoria de Mătase Lupeni, Preparăția minereurilor de la Boița — Hațeg etc. Cincinalul 1976—1980 reprezintă o perioadă de vîrf în activitatea de investiții a județului.

Datorită folosirii cu eficiență tot mai ridicată a bazei tehnico-materială și creșterii producțiilor medii și totale, au sporit substanțial livrările de producție agro-alimentare la fondul centralizat al statului: la cereale, — de două ori, legume și cartofi — de aproape trei, la carne — cu 7000 tone, iar la lapte cu 122 000 hl.

Dezvoltarea economică, creșterea numărului de locuitori și preocuparea permanentă de a asigura condiții tot mai bune de locuit a necesitat creșterea fondului locativ și dezvoltarea edilitar-gospodărească a localităților județului. Prin grija statului în anii actualului cincinal, pe meleagurile hunedorene s-au construit 17 886 apartamente și 4800 locuri în cămine de nefamiliști, 3095 locuri în grădinițe, 920 locuri în creșe, 250 săli de clasă, 1464 locuri în internatele școlare, 704 în spitale, 1200 locuri în cinematografe și altele.

Programul de dezvoltare de largă perspectivă a județului Hunedoara, parte integrantă a programului național de dezvoltare economico-sociale, stabilește măsuri îndrăznețe dar perfect realizabile, ținând seama de hărnicia puternicelor colective de oameni ai muncii care vor situa județul pe loc fruntaș atât din punct de vedere industrial cât și social-cultural între județele României socialiste.

Cinstim marile evenimente ale istoriei neamului nostru, pe marii noștrii înaintași și faptele lor de glorie, cele 2050 de trepte ale glorioasei noastre cronici găesc oamenii muncii hunedoreni alături de întregul popor român, strâns uniți în jurul partidului, al secretarului său general, tovarășul Nicolae Ceaușescu acționând cu toată energia și capacitatea lor de creație pentru a face din România o țară puternică și tot mai înfloritoare.